

Ekumeniska Följeslagarprogrammet i Palestina och Israel

Nyhetsbrev nr 6 juni-juli 2012

Morgon i Falamyra

Kalven på bilden är inte så van vid ockupationen. Den skuttar mellan taggtråd och stängsel, ner i ett dike. Kon väntar däremot lugnt vid grinden. Efter en stund tar sig kalven tillbaka till sin mamma, och de bägge djuren passerar grindar, dike, taggtråd, stängsel, soldater och vaktorn.

Text & foto: Katarina Schough

Det är tidig morgon vid jordbruksgrinden i Falamyra, fem mil norr om Jerusalem. Solen har just gått upp över kullarna. Det doftar av kryddväxter, småfåglarna kvittrar, bönderna är som vanligt på väg till sina odlingar. Traktorer, åsnekärror, en och annan cyklist passerar. Här har människor brukat markerna i årtusenden, men kanske aldrig tidigare under så absurda förhållanden.

Vi i ekumeniska följeslagarteamet är på plats för att lära oss hur proceduren fungerar. Vi står på Västbanken, intill avspärningen som Israel byggt.

Konstruktion ser olika ut längs olika sträckningar, ibland "bara" av grus, diken, taggtråd och fyra meter höga kamerabevakade stängsel, ibland av en åtta meter hög betongmur. Det är flera kilometer till Gröna linjen som utgör den internationellt erkända gränsen mellan Israel och det ockuperade palestinska territoriet.

Mellan muren och Gröna linjen ligger byn Falamyras jordbruksmark och

vattenkällor. Tjugo över sex utbryter en diskussion vid grinden. En soldat - en flicka med hästsvans som ser ut att vara i tjugoårsåldern - söker igenom flaket på en liten lastbil. Hon verkar missnöjd. Fyra 25-kilossäckar med gödsel lastas av. En man förhörs. En av oss går fram till soldaten och frågar vad som är problemet, men blir bortkörd.

Det ser ut att bli en lång väntan. Vi följeslagare sätter oss i skuggan, och får snart sällskap av Omar, som berättar

här, svarar han. Jag åker och köper lite dricka så länge.

Strax före klockan åtta släpps den kvarhållne bonden. Han kommer och sätter sig hos oss i skuggan, spänd och rödögd. Vi delar på det sista vattnet. Efter en stund dyker Omar upp med läsk och kex. Vi frågar honom om gödningsmedlet är förbjudet, och ringer vår lokala kontakt för att dubbelkolla. Men gödningsmedlet är tillåtet och av den sort som bönderna brukar få

att han är kompis med den kvarhållne mannen. Omar pratar i telefon med den kvarhållne, och bestämmer sig för att vänta med oss för att kunna skjutsa hem sin kompis när han släpps. Omar säger att soldaten i fråga är okänd för att vara extra svår att ha att göra med.

- Är det en bra idé att vi står kvar här, eller blir soldaterna ännu besvärligare då? frågar vi Omar.

- Nej, nej. Stanna. Det är bra att ni är

ta in. Vi lär oss sakta, både genom vår utbildning och genom mötet med människorna, att oförutsägbarheten är en del av palestiniernas vardag under ockupation. Idag sa soldaten att säckarna kunde säljas vidare i Israel, och därför blev det inget arbete på fälten.

Läs hela reserapporten med källor på www.skr.org/foljeslagare

Så nära men ändå så långt bort

Under ett besök i Tel Aviv träffar jag Yama, en tjej i 30-årsåldern som är född och uppvuxen i Israel. Yama berättar om ett liv som präglas av ständig oro och rädsla för vad som kommer hända imorgon.

Text: Lena Hellqvist

Oron handlar om hot från närliggande länder såväl som konflikten med Palestina och Israels ockupation, men det handlar även om oro för vad som händer inom Israel. Mycket av det som görs av hennes regering håller hon inte med om men hon ser inte heller något bra alternativ till den sittande regeringen.

Många i Israel vill fokusera på ett vanligt liv och det är inte medvetenheten om vad som händer med den palestinska befolkningen som är problemet menar Yama. Det diskuteras inte mycket om den här frågan i hennes kretsar då livet i Israel är tufft både ekonomiskt och i form av osäkerhet vilket hamnar i fokus.

Visst vet vi att regeringen spelar på rädslor hos oss, vi är inte dumma fortsätter Yama. Under ett samtal Yama haft med sin moder dagen innan frågade hon modern hur de

med sin historia själva kan ha blivit så rasistiska som hon upplever att de är idag. Samtidigt är känslan av att inte ha någonstans att ta vägen och att världen vänder dem ryggen stark hos Yama:

- Om du skulle känna den här ständiga osäkerheten skulle du kunna flytta till ett annat land men vart skulle jag kunna ta vägen? Jag skulle vilja skaffa en familj men vet inte om jag vågar det när livet ser ut som det gör här.

Jag frågar henne om hon varit på det ockuperade området, nej jag är för rädd för att åka dit svarar hon och berättar sedan om rädslan hon känt en gång när hon åkt taxi i östra Jerusalem och taxin tagit dem genom Silwan, en palestinsk stadsdel.

När jag kommer tillbaka till Jerusalem träffar jag Sanaa, en kvinna i 25-årsåldern som bor i det område Yama varit rädd att åka igenom. Jag träffar Sanaa ett flertal gånger under min tid i östra Jerusalem och vi pratar då alltid situationen i området. Jag berättar

Tel Aviv sett från Ras Atiya på norra Västbanken. Foto: Jamie Drew

även för Sanaa om mitt möte med Yama. Hon är väldigt intresserad av det vi pratat om och när jag berättar om samtalet med Yamas moder lyser hon upp. Möten mellan israeler och palestinier är allt för få menar Sanaa, det skulle behövas mer av det för att få en förståelse för varandra.

Yama och Sanaa lever helt olika liv men har samtidigt mycket gemensamt, rädslor för vad framtiden ska komma med, längtan efter att leva ett vanligt liv, men framförallt en stor längtan efter fred.

Läs hela reserapporten på www.skr.org/foljeslagare

Nya följeslagare på plats

Nu har en ny grupp följeslagare påbörjat sitt arbete. Följ deras intryck genom att läsa deras reserapporter på www.skr.org/foljeslagare. På bilden syns från vänster: Johan Assarsson från Malmö som är placerad i Betlehem; Erika Samuelsson från Stockholm som är placerad i Jerusalem; Emma Ekdahl från Nyköping som är placerad i Hebron; Katarina Schough från Väse som är placerad i Jayyous; och Jon Persson från Borås som är placerad i Yatta.

Ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel

Sveriges kristna råd
Box 14038, 167 14 Bromma
Besöksadress Gustavslundsvägen 18,
Alviks Torg
Tel 08-453 68 00
Fax 08-453 68 29
seappi@skr.org
www.skr.org/foljeslagare

Följeslagarprogrammet

Genom det Ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel kommer människor från olika delar av världen som ekumeniska följeslagare för att stödja de som arbetar för en rättvis fred. Syftet med närvaron är att dämpa våld, att främja respekten för folkrätten samt att genom praktisk solidaritet stödja utsatta grupper – såväl palestinier som israeler.

Ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel (EAPPI) är ett internationellt projekt som drivs av Kyrkornas Världsråd. Initiativet till programmet kom ursprungligen som en förfrågan från kyrkoledare i Jerusalem om en internationell närvaro i området.

Sveriges kristna råd är huvudman för SEAPPI och följande organisationer står bakom programmet i Sverige: Diakonia, Individuell Människohjälpen, Justitia et Pax, KFUM, Kristna Fredsrörelsen, Sabeel Sverige, Sensus studieförbund, Socialdemokrater för tro och solidaritet, Studieförbundet Bilda, Sveriges Ekumeniska Kvinnoråd, Svenska kyrkan och Trossamfundet Gemensam Framtid.